

Csontos Márta

Önámítás

Sorsod toronyba zárt
bűntudat, s ha falad
lebontod, lerogysz te is.
Nincs feloldozás.
A lény, kit szeretsz,
csak hiteles látszat,
s mit lángolva ölelsz
a csend árnyékában,
puszta önámítás.

Saját hallgatásod
mélyébe lopódzol,
s magaddal összefekve
látod, hogy vergődik
benned az iszonyat.

Lopakodó

Este van. Megint elvesztettem
egy napot keresés közben.
Látom, menekül tőlem valami,
mégis az ajtóig követ, s a kapun
belül a tér, forma és a szín
csodája beleolvad a homályba.

Rongy-szürke árnyékom
lohol mögöttem, s tudom,
utol akar érni, mielőtt
a kilincsre teszem kezem.
Belül, a konyha nyírkos
falain bomlott percek
szennye cseppen szemembe,
penészzöld cserje bontogatja
ágait a sarokban, s a tűzhely

ajtájában hideget lehel
 a tepsi, mint felnyitott test
 a boncasztalon. Ritmust kopog
 dalom egy nem létező hexameteren.

Árnyékom fennakad a komód
 sarkán. Jó éjszakát kívánok
 neki, s megnyert szabadságom
 birtokában szobám ölébe bújok.
 Boldog embrióként nyújtózom
 a lemeztelenített ürességben,
 s nézem, miként zár szemérem
 dombja mögé a valóság.

Ilyés András Zsolt

Víztükör

* * *

nézi önmagát
 fénytől csillámló arcát
 halak ráncolják

ébredés után
 hűvös testét szagatom
 visszahunyorog

* * *

nem moshatja le
 titkolt bűneit őrzik
 hallgatók kövek

zabolázatlan
 az átfestett fájdalmak
 üvegmosolya

Pálinka

Vers

toll hegyén táncol
 ritmusa elsietett
 papírzörejek